

סופרת רבי המכר של ה - The New York Times

להתאהב

בג'וינט'

מיה שרידן

מיה שרידן
**להתאהב
בגייג'**

מאנגליה: טל לוי עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
להתאהב בגייג'

Mia Sheridan
FALLING FOR GAGE

Copyright © 2024. FALLING FOR GAGE by Mia Sheridan

Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עריכה: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

ספר זה הוא יצירה בדיונית. שמות, תכונות אופי, מקומות ואירועים הם פרי הדמיון של המחברת או שנעשה בהם שימוש בדיוני. כל דמיון לאירועים, למקומות או לאנשים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-69-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שמרגיש משיכה בלתי פוסקת.
לך בעקבותיה. דברים נפלאים ממתנים לך.

פרק 1

גייג'

"גייג'? כדור הארץ לגייג'."

התנתקתי מהטראנס החלקי שהייתי שרוי בו כשבהיתי בכריסטות שמאחורי הדלפק, שהכינוו בייעילות משקאות מוקצפים ללקוחות הממתינים. הסתובבתי וראיתי את הייבן הייל מסתכלת עליי בסקרנות, כתם של בוץ על לחייה ועלה משתלשל מהצמה שעל כתפה.

"הייבן", אמרתי והנהנתי בראשי קלות. "מצטער. לא ראיתי אותך

שם."

היא חייכה, והטתה את ראשה הצידה. "משהו חשוב כנראה העסיק

את מחשבותיך."

"אה. האמת היא, שלא חשבתי על שום דבר. הייתי מנותק לגמרי.

"עבודה", אמרתי לבסוף וכחכחתי בגרוני. "יום עמוס בעבודה." הטיתי

את ראשי לעברה, והבחנתי במכנסי הג'ינס בגזרת הבאג'י שלה עם

כתמי הדשא על הברכיים והחולצה הצהובה שלבשה עם הלוגו של

'הייבונ'ס גייט' על הכיס. "נראה שהתחלת מוקדם היום."

החיוך על פניה התרחב כמו תמיד כשעמדה לדבר על צמחים

עונתיים או רב-שנתיים או פקעות או שתילים או כל דבר אחר בסגנון.

לא ידעתי הרבה על גיגון, אבל תמיד היה נראה שהייבן עושה בדיוק

את הדבר שהיא נועדה לעשות. הסטרה האמיתית של אדם. הרגשתי צביטה מוזרה בחזי שלא יכולתי להסביר מהמונח שעלה בראשי, הייבן הייתה קצת מוזרה, אבל היא הייתה בחורה נחמדה והגיע לה ליהנות מהאושר שזכתה לו מאז שעברה לגור בפליון. לא ידעתי את כל הפרטים על הרקע שלה, אבל ידעתי שהחיים לא היו קלים לה או לאחיה, איסטון, לפני שהם עברו לפה. "אנחנו מתקינים מזרקת מים באחוזת פילמור. יש להם גבעה גדולה מאחורי הבית שתמיד היוותה אתגר לעיצוב הנוף. הצעתי מזרקה המתחילה בפסגה ומתפתלת מטה לבסיס עם סלעים גדולים וצמחים לכל אורך הדרך, והם הלכו על זה! זו תהיה המזרקה הראשונה שנתכנן ונתקין, לכן היא חייבת להיות מדויקת. היא חייבת להיות מושלמת. ואז, מי יודע, אולי נעסיק צוות גדול יותר ונרחיב את העסק." היא שאפה נשימה, כדי למלא את הריאות אחרי מחרוזת המילים הארוכה שאמרה במהירות נרגשת. "אז קמתי מוקדם כדי למדוד ולתכנן וגם –" היא נופפה בידה ופלטה צחוק קטן כאילו הבינה לפתע שקצת נסחפה.

"זה יהיה מדהים. אני בטוח," אמרתי בחיוך.

"תודה, גייג'. ממש נחמד מצידך." היא זזה הצידה כשהאישה שלידה התקדמה כדי לקחת את המשקה שלה.

"מה שלום טראוויס?" שאלתי. "לא ראיתי אותו כבר תקופה."

פניה נראו רכים ורפויים כמו שדמיינתי שיכול לקרות ממש לפני שאדם עמד להתעלף. אבל היא נותרה זקופה ובהכרה כשאמרה, "הוא בסדר." ומשום מה, המילה בסדר נשמעה שטופת זימה, הבטתי סביב כדי לוודא שאף אחד לא רואה אותנו מדברים גסויות. "הוא בחופש היום אבל הוא יצא לצוד חתול." היא גלגלה את עיניה, אבל אפילו זה הצליח להיראות כהערצה.

"סליחה. לצוד חתול?"

"מממ." מישהו עקף אותה והרים שני מחזיקי כוסות, הוא הסתובב בזהירות מנסה לאזן שמונה כוסות קפה עם קצפת וקרמל. אבל אז הלך הסתובב חזרה לדלפק. "סליחה, שניים מאלה אמורים להיות

עם שוקולד מעל." אלוהים. לא פלא שהמתנו. כשהסתכלתי חזרה על הייבן, השפתיים שלה נסגרו לפס מתוח כשצפתה בגבר מושיט את המשקאות שלו חזרה כדי לקבל מנה נוספת של סוכר על הבוקר, בוודאי נראה כמו חטא קרדינלי לאישה כמו הייבן שהייתה מודעת ביותר לבריאות שלה. "קלודיה המליטה," היא אמרה כשהמבט שלה חזר אליי. "הנחנו שהיא מעוקרת אבל טעינו. טוב. אתה יכול לדמיין את הזעזוע של טראוויס כשהוא הבין שהחתולה האהובה שלו בהיריון."

ממש לא הצלחתי לדמיין זעזוע שכזה.

"בכל אופן," היא המשיכה, "החתולה המליטה אתמול וכולם ג'ינג'ים. כל אחד מהם!"

בהיתי בה. לא היה לי מושג על מה היא מדברת או איך הייתי אמור להגיב.

היא בהתה בי בחזרה. "קלודיה אפורה," היא הסבירה לבסוף.

"אה. אני מבין. אז, הצד האשם העביר את הגנים הג'ינג'ים שלו. טראוויס יצא לצוד חתול מיוחס כי הייתה לו החוצפה להכניס את החתולה שלו להיריון בלי לבקש רשות קודם."

היא הנהנה כשהתאמצתי לא לצחוק.

אה, טראוויס הייל. מי שהיה פעם הרווק הכי מבוקש בפליון וחביב הבנות.

איך נפלו גיבורים.

בפעם האחרונה שראיתי את טראוויס, הוא עזר לחפור בורות לעצים החדשים שהוזמנו מהעסק של הייבן וננטעו בכניסה המתחדשת לפארק.

רק עברתי שם אך מההבעה הקורנת על פניו המיוזעות, נראה שהאמין שהוא עושה את מלאכתו של האל.

הצחוק שאיים לפרוץ מפי נעלם עכשיו לגמרי, והותיר אחריו ריקנות מטרידה.

אם טראוויס נפל, למה הרגשתי כאילו שהוא התעלה עליי?

כחכחתי בגרוני, וחשבתי שוב על הרגלי ההזדווגות של חתולים.
 "מה הוא מתכוון לעשות כשימצא את המנוול?" שאלתי.

הייבן הזיזה את גבותיה לשני כיוונים שונים כאילו שהיא לא ממש
 חשבה על החלק הזה. "טוב, הוא רק רוצה לדבר איתו."

"הוא רוצה לדבר עם החתול?"

הייבן צחקה. "עם הבעלים שלו."

"אם יש לו בעלים."

"נכון, אם יש לו בעלים." מישוהו נתקל בה, והיא התקרבה אליי
 מעט כך שיכולתי להריח את הריח הנקי שלה: לבנדר, חבצלות, ועשב.
 הניחוח היה נעים וכל כך היא.

יצאתי לדרייט אחד עם הייבן לפני שנתיים, לפני שגיליתי שהיא
 מאוהבת בטראוויס הייל ולהפך. בשמחה – ובקלות, למען האמת –
 זויתי הצידה ושמחתי שהם מצאו את הדרך זה לזה בסופו של דבר.
 שום דבר קבוע לא היה יוצא מההיכרות עם הייבן, שלא נדבר על כך
 שהיה ברור שהייבן וטראוויס מאוהבים בטירוף. הם הקימו משפחה
 קטנה, ונראה שהם מצאו את כל מה שהם אפילו לא ידעו שהם רוצים
 מהחיים.

כל הכבוד להם.

בינתיים, על אף שכבר לפני שנים חשבתי שהגיע הזמן להתיישב,
 עדיין לא פגשתי את האישה הנכונה.

אולי היא לא הייתה קיימת.

אלא שלא רציתי לחשוב כך. לא רק בשביל עצמי, אלא מפני
 שההורים שלי ציפו שאמשיך את השם ביוקנן. אם לא אעשה זאת,
 המורשת המשפחתית שלנו תיעלם. האחריות הזו נפלה עליי ורק עליי.
 "הי", הייבן אמרה, והחזירה אותי אל ההווה, "אתה רוצה חתלתול

בעוד שמונה שבועות?"

"אסור לי לגדל חיות בדירה."

כתפיה נשמטו. "אה. טוב, תפיץ את הבשורה. אחרת, יהיה לנו עוד

כמה חתולי אסם, אני מניחה."

"וגם, אני עובר ללונדון בעוד חודשיים."

עיניה נפערו. "לונדון! לעבודה?"

הנהנתי. "אנחנו פותחים מלון בווסטמינסטר."

היא כיווצה את מצחה. "אה. אני מבינה. טוב, אני יודעת שאתה כבר נוסע לא מעט, אבל קליופה לא תהיה אותו הדבר בלעדך, אבל..." היא הושיטה את ידה וטפחה על כתפי. "אני מבינה את הצורך בשינוי אווירה." היא הטתה את ראשה, בוחנת אותי, הבעת פניה מעט מוטרדת כאילו היא יודעת משהו עליי שאני לא. אבל אז היא חייכה. "אני מאחלת לך שתצליח למצוא בדיוק את מה שאתה מחפש." היא נעצרה, ונשכה את השפה שלה לרגע. "לפעמים, זה קרוב יותר ממה שאתה חושב."

"גייג", הבריסטה קרא, בחור בלונדיני צעיר שהיה ברור שהיה

עובר עונתי.

"גייג", הבעלים, פגי, תיקנה מעבר לכתפו בקריצה וחיוך לעברי.

זה היה הדבר שהפך את עיירת הולדתי קליופה לשונה מפליון, שנמצאת ממש מעבר לאגם פליון. בזמן שהם היו כמעט לגמרי עיירה קטנה, אנחנו היינו שילוב בין עיירה קטנה למקור משיכה לתיירים – לפחות לאורך חופשת האביב ועונת תיירות הקיץ. היו בקליופה יותר אזורים יוקרתיים, כולל הקהילה המגודרת שבה גרו הוריי, ובה גדלתי. פליון הייתה מקסימה בעיניי והערכת את העובדה שהם בחרו לשמר את האופי הייחודי של העיירה שלהם, אבל תמיד העדפתי את המבחר המסורתי והמורדני שקליופה הציעה והעובדה שהיה בה קצת מכל דבר.

הרמתי את המשקה כשהנער מלמל, "מצטער."

"זה בסדר." הסתובבתי חזרה להייבן. "היה נפלא לראות אותך."

תמסרי לטראוויס דרישת שלום ובהצלחה בצייד. אם הוא רוצה להקים משלחת חיפוש, אולי אוכל להתפנות ביום שני אחרי שאחזור מנסיעת גולף שאני יוצא אליה בסוף השבוע הקרוב עם כמה חברים מהקולג'."

הייבן צחקה. "מאוד נדיב מצידך, גייג'. שיהיה לך סוף שבוע מהנה."

הרמתי את הכוס שלי לחיים וחלפתי על פניה לכיוון הדלת, יצאתי מבית הקפה העמוס אל הרכב שלי.

התנעתי את המנוע, הגברתי את המזגן וישבתי שם שותה את הקפה שלי לרגע, בוהה שוב דרך השמשה ומקפיץ את הברך. תפסתי את עצמי והפסקתי את הקפצת הברך. הנדתי בראשי כשניסיתי לחשוב על העבודה שהייתה לי על סדר היום. לעזאזל, למה הרגשתי כל כך חסר מנוחה? חשבתי שלעשות את הצעד הבא בקריירה שלי ולעבור ללונדון יעזור להפיג את תחושת העצבנות הכללית שחשתי בשנה האחרונה, אבל זה רק הגביר את התחושה. הנחתי שזה נובע מחדרה קלה לקראת השינוי המשמעותי, אבל זה עדיין ממש הטריד אותי והדבר היחיד שעזר היה להתאמץ באופן מודע להתעלם מכך. זה בטח ישתפר ברגע שאתמקם בבית החדש שלי.

במראה האחורית ראיתי את הייבן יוצאת מבית הקפה עם המשקה שלה בידה, פונה לכיוון השני לעבר הטנדר המיושן שלה בצבע טורקיז עם הלוגו של 'הייב'ס גייט' מתנוסס בצד. אי אפשר היה לפספס אותו, זה בטוח. לחצתי קלות על הגז רק כדי לשמוע את נהימת מנוע האאודי שלי, אבל במקום שזה יעניק לי סיפוק כמו תמיד, הרגשתי ריקנות.

בניתי את החיים שלי סביב מכוניות יוקרה, חליפות מחויטות, מנויים אקסקלוסיביים, וכדומה. הדברים האלה העידו על מי שהייתי והחיים שרציתי. עמדתי לעזוב את העיירה הקטנה הזו על שפת האגם למען התחכום של לונדון. בשנים האחרונות, התבססתי בקריירה שלי, ועמדתי לעשות מהלך שיגדיל את ההצלחה שלי, ואת העושר שלי. עמדתי בפתחו של כל מה שאי פעם עבדתי בשבילו וכל מה שאבי חלם בשבילי, וכל מה שהרגשתי היה... תקוע. זה לא היה הגיוני.

הטנדר של הייבן חלף על פניי והיא חייכה ונופפה מהחלון. הטיתי את הסנטר, וצפיתי בטנדר שהיה מלא בשתילי פרחים צבעוניים,

מתרחק. הנחתי את אצבעותיי על השפה התחתונה, והבנתי שבמקום לחייך בחזרה אל הייבן, הפה שלי נטה בזעף. נאנחתי, ופעם נוספת ניסיתי לא לחשוב, התרחקתי מהמדרכה ונפניתי לעבר המשרד שבו היו לי פגישות כל היום. שמחתי שיש לי לוח זמנים עמוס היום ומחר, אבל הפסקה קטנה מכל הבלגן הזה תעזור לי להתעשת על עצמי. סוף השבוע הקרוב עם החבר'ה יהיה טוב. לא – סוף השבוע עם החבר'ה יהיה מעולה.

פרק 2

רורי

חבורת המעריצות צווחה במקהלה כשדודי השליך את הקרח מהכוס שבידו הימנית ותפס אותו בכוס הריקה שבידו השמאלית, בחיוך איטי ועקום שהאיר את גומת החן בלחיו. הצווחות התמוססו לאנחות מלאות עונג. הידקתי את שפתיי זו לזו, והתאמצתי לשמור על הבעה ניטרלית. היה לי הרבה ניסיון באיפוק שלא לגלגל עיניים על אף שהיה טבעי לעשות זאת מול ההערצה הבוטה שהן חשו כלפיו. מהלך פשוט כל כך של ברטן והן עדיין הסתחררו כמו גורות חולות אהבה.

ניגבתי את השולחן שזה עתה התפנה והרמתי את מגש הכוסות הריקות כשעוד מקהלה של "אוו" נשמעה מהבר. הנדתי קלות בראשי. מלבד הטריקים הפשוטים, יכולתי לראות למה הדוד שלי קיבל כל כך הרבה תשומת לב והערצה נשית. הוא באמת דמה דמיון מדהים לאלביס פרסלי בימי הזוהר שלו.

"הגבר הזה הוא באמת מתנת האל למאד גולץ", קרלה, אחת משלושת המלצריות – כולל אותי – אמרה, נועצת את עיניה בדודי כשחיכתה להדפסת החשבון.

"זו לא משימה קשה במיוחד בהתחשב בתחרות," אמרתי כשחלפתי על פניה. הגבר הזה לא היה צריך עוד מישהי, במיוחד לא האחיינית

שלו, שתחניף לו. ובנוסף, קראו לו רומיאו. סבתי כנראה ראתה את הנולד בכל הנוגע אליו כי השם הזה היה יכול להיות בעייתי לכל אחד אחר מלבדו. אבל לסבתא הייתה חיבה לשייקספיר, וככל הנראה, האמינה שבנה השני יישא היטב את שמו של רודף שמלות ספרותי מפורסם.

פרץ נוסף של צווחות נשמע, ואישר את המחשבה הזו. עברתי בין השולחנות העמוסים עם מגש מלא מאוזן על יד אחת, פתחתי את דלת המטבח עם הכתף והנחתי את הכוסות המלוכלכות ליד המדיח. "ההזמנה מוכנה, רורי," הטבח שלנו קרא ממקומו ליד הגריל.

"תודה, אלי," אמרתי כשהרמתי את שתי הצלחות שהונחו תחת המחמם. אלי הנהנן אך לא הסתכל עליי, עם המרית בידו ומבטו ממוקד בטלוויזיה שהייתה תלויה על הקיר בפינת המטבח. "יש לך רק תפקיד אחד! תחבט בכדור, דביל!" הוא צעק כשדחפתי את הדלתות המתנדנדות.

קול מחבט הפוגע בכדור נשמע באוזניי כשיצאתי חזרה לבר. ככל הנראה, הדביל הצליח לבצע את תפקידו.

"המבורגר, מדיום, בלי בצל, בלי עגבנייה, עם תוספת של טבעות בצל, לארי," אמרתי כשהנחתי את האוכל לפני אחד מלקוחותינו הקבועים.

"תודה, רורי."

הנהנתי אליו. "ולקיפ, פיש אנד צ'יפס עם תוספת קולסלאו," אמרתי, והושטתי לגבר השני את הצלחת המלאה.

עצרתי בזריזות ליד השולחנות האחרים שלי ואז התקדמתי אל המחשב כדי להדפיס את החשבונות. "אתם צוחקים עליי," שרי, המלצרית השלישית, אמרה, מבטה בוהה איפשהו מאחוריי. הסתובבתי, ופי נפער. "לא, אל תסתכלי," שרי אמרה, היא אחזה בזרועי וסובבה אותי בכוח חזרה למחשב. אבל זה היה מאוחר מדי. כבר ראיתי.

החבר שלי לשעבר והחברה החדשה שלו ישבו ליד שולחן מספר

שש. החבר שלי לשעבר שנפרד ממני כדי להתחיל לצאת עם הבחורה החדשה שכרגע ישב איתה. כבר של המשפחה שלי. במקום בו עבדתי. "איזה שמוק", שרי אמרה כשאספה את בקבוקי הבירה בקצה הבר והניחה אותם על המגש שלה. "איך הוא מעז לבוא לפה?" היא הפנתה את ראשה והסתכלה עליי. "רוצה שאסלק אותו?"

האופן שבו אמרה אסלק גרם לי לחשוב שהיא התכוונה לסילוקו מכדור הארץ, לא רק מהבר הזה. כמעט עניתי בחיוב, אבל החלטתי שאני לא עצבנית מספיק כדי לסכן את החופש של שרי. "אני אעשה את זה", היא איימה כשהסתובבה לקחת את המשקאות שעל המגש שלה ללקוחות.

הצלחתי לפלוט צחוק מתוח. "זה מתוק מצידך, שר", אמרתי לגבה המתרחק. "אבל הוא לא שווה את זה. והאוברול הכתום שהמדינה תיתן לך לא יתאים לשיער שלך."

היא השמיעה צליל גרוני, היא הסכימה, או שלא באמת הייתה זקוקה לאישורי כדי לטלן את החבר לשעבר האמור, ולהסתכן בחיים שלמים של בגדים כתומים, מכף רגל עד ראש. האקס – תדיאוס וילובי השלישי – רכן מעבר לקרלה שקיבלה את ההזמנה שלהם ופגש בעיניי. הסטתי אותן במהירות הצידה אך לא לפני שראיתי שלפחות יש לו את ההגינות להיראות מובך.

מה לעזאזל הוא עושה פה בכלל? הוא גר בקלרמונט לנדינג, העיירה הסמוכה, בשכונה יוקרתית שהייתה ידועה בזכות מגרש הגולף, הקאנטרי קלאב, וההכנסה הגולמית לנפש, שהייתה גבוהה בהרבה מזו שבמאד גולף. פגשתי אותו כשנסע עם חבריו לאזור הרציפים למסיבת רווקים והפעיל עליי את קסמו האישי. התכווצתי כשנזכרתי בעבר. אלוהים, הוא בטח אפילו לא התאמץ יותר מדי לפני שנפלתי לרגליו. זה תמיד נגמר באסון מבחינתי כשיצאתי עם שמוקים עשירים עם צווארונים מעומלנים. חידשתי את השבועה שלי שלעולם לא אפול שוב קורבן לחיוך מסנוור שהיה תוצר של טיפולי שיניים יקרים.

עברתי בין השולחנות ומסרתי את החשבונות, מתאמצת לא להסתכל לעבר שולחן מספר שש שוב. כשאספתי משקאות מהבר, רומיאו אמר ללא קול, "את בסדר?" ברור שגם הוא ראה את תדיאוס ואת האישה המהממת איתה ישב.

הנהנתי, וחייכתי אליו כאילו לא הפריע לי שלגבר איתו יצאתי עד לפני פחות משלושה שבועות הייתה החוצפה להביא אישה אחרת למקום העבודה שלי. עיניו של רומיאו הצטמצמו קלות אך הוא הטה את סנטרו, וחזר להתמקד במועדון המעריצות שלו.

בזווית העין ראיתי שתדיאוס כבר לא יושב ליד השולחן, וכשהפניתי את ראשי קצת יותר, הבחנתי בדייט שלו בוהה במבט חולמני על רומיאו בצידו השני של החדר. הרגשתי תחושה מהירה של סיפוק שמייד הפכה לבהלה כשמישהו אחז בזרועי מעבר לפינה שהובילה לשירותים ומשך אותי למסדרון האפלולי.

"רורי."

"תדיאוס." משכתי את זרועי מאחיזתו וזזתי אחורה. "מה לעזאזל?" "אני מצטער. אני יודע שלהיות פה זו מכה מתחת לחגורה. היא רצתה לבוא לאזור הרציפים. ניסיתי להציע מקומות אחרים מלבד הבר שלך, אבל היא התעקשה. היא ממש גררה אותי לכאן. אמרה שתמיד רצתה..."

"לבקר בשכונת עוני?"

"היא לא אמרה את זה כך."

"אני בטוחה שלא." אבל זו הייתה הכוונה. ומהצבע שהחל להתפשט לאורך צווארו, יכולתי לראות שהוא יודע זאת. נערת קאנטרי קלאב שרצתה להתחכך בקהל המחוספס של אזור הרציפים. ואז היא תנוס על נפשה חזרה לשדות ירוקים יותר, ותחשוב שהיא אשת העולם הגדול.

"זה הקיץ שלה לחוות דברים," הוא המשיך.

התנגדתי לרתיעה שחשתי ואיימה להיראות. "אנחנו לא חוויות, תדיאוס. אנחנו בני אדם." הנחתי את ידיי על מותניי. "אני מניחה שזה

גם מה שאני הייתי בשבילך?" שאלתי. חוויה. הרמתי יד. תזכרי את השבועה שלך, רורי. "לא, אל תענה על זה. לא אכפת לי."
 "אוי, רורי, אל תהיי כזו." הוא נשען קלות לאחור, מפנה את ראשו ומסתכן במבט חטוף לעבר הבר. כשהסתובב חזרה, הוא הושיט את ידו, תוחב קווצת שיער מאחורי אוזני. נשענתי לאחור, ונעצתי מבט רצחני בידו המושטת. "תקשיבי... רורי. אין סיבה שלא נוכל להמשיך להתראות."

"בחושך? האם עליי ללבוש תחפושת?"

"אלוהים, רורי. אל תהיי דרמטית. אין צורך בתחפושת. נוכל להישאר בפנים פשוט."

"מאחורי דלתות נעולות ותריסים סגורים?"

"ברור –"

"לא מעוניינת. ואם הייתי במקומך, הייתי חוטפת קלקול קיבה במהירות כי שרי נתכוונת לגרום לך נזק גופני ואני ממש לא מתכוונת לעצור אותה."

עיניו התרחבו, והוא פתח את פיו כדי לומר משהו, אבל הסתובבתי, רצתי אחורה מעבר לפינה ויצאתי אל הבר.

שנייה לאחר מכן, ראיתי את תדיאוס והדייט שלו הולכים אל הדלת. תדיאוס לופת את בטנו בדרמטיות, פניו מתעוותות בייסורים מדומים כשהיא צועדת לידו, עיניה פעורות ודאגה על פניה. אבל לא פספסתי את המבט ששלחה אל רומיאו מעבר לכתפה, ללא ספק רצתה מבט אחד אחרון בדיוניסוס עם עיניו הכחולות ושערו השחור כעורב שהגיש משקאות אלכוהוליים מאחורי הבר. ולא פספסתי את הקריצה וחצי החיוך המפורסם שרומיאו שלח לעברה, וגרם לה למעוד וליפול על תדיאוס, כששניהם מיהרו לצאת דרך הדלת.

הדלת נסגרה מאחוריהם בדיוק כשרומיאו העיף בקבוק מאחורי גבו, תפס אותו בידו הפנויה וזכה לגל של מחיאות כפיים סוערות שהיו מזינות את האגו של הכוכב ההוליוודי הנערץ ביותר.
 בדקתי במהירות את השולחנות שלי ואז הלכתי לכיוון דלת

הכניסה. "אני יוצאת לנשום קצת אוויר, קראתי לעבר רומיאו. הוא הטח את סנטרו לעברי כשמילא שורה של כוסות שוטים על הדלפק מולו. כשיצאתי החוצה, הסתכלתי לרגע סביב הרציפים, כשלא ראיתי שום סימן לתדיאוס ולאישה, שחררתי אנחת רווחה כשחציתי את הכביש אל המעקה שהשקיף לים.

נשענתי עם המרפקים על העץ המולבן מהשמש, שילבתי את אצבעותיי ובהיתי במים שהאיר הירח, מרגישה את אותה משיכה שתמיד הרגשתי כשעמדתי פה בדיוק כך. מה הייתה הכמיהה החלולה הזו שעלתה בי בכל פעם שהבטתי לאופק למקומות שמעבר לו? דורות של אבותיי הרגישו משיכה למים, ועמדו איתנים וזקופים בסירותיהם. הים העניק להם שלוה ומטרה, וגם דרך לפרנס את משפחתם. במשך זמן רב תהיתי אם זו אותה משיכה שהרגשתי, והמשכתי לחכות לתשוקה להיות בחוץ על המים יותר מאשר על היבשה. להבדיל מרומיאו, דודי קסיוס הרגיש את המשיכה לאוקיינוס, והיה עכשיו קפטן של סירה. אהבתי להיות על המים, אבל תמיד שמחתי להניח חזרה את רגליי שוב על היבשה. העדפתי להביט לעבר האוקיינוס מאשר להתמודד עם מימיו הסוערים על בסיס קבוע.

אז לא, זה לא היה זה. ובכל זאת, נותרה המשיכה הלא ברורה. זה בלבד ותסכל אותי, ולא הייתה לי דרך להגיב, לא היה לי מה לעשות עם זה, כי לא ידעתי מה בדיוק התבקש ממני.

דחיפה בדרך ניתקה אותי ממחשבותיי, הבטתי למטה וראיתי עיניים מלאות רגש מביטות בי חזרה. "לוקי", אמרתי לכלב השחור והחום, וכרעתי לגובה העיניים שלו. "מה אתה עושה פה כל כך מוקדם בערב?" הוא התקרב אליי ואחזתי את ראשו בין ידיי, רכנתי קדימה כדי לחכך את אפי באפו לפני שנשענתי לאחור להסתכל בעיניו כדי שאוכל לאמוד את מצב הרוח שלו ולוודא שלא קרה משהו. "עדיין לא הזמן לארוחת הערב. בוא לדלת האחורית מאוחר יותר ואתן לך את המנה הרגילה שלך." הוא יילל ברכות וחיכך את אפו הרטוב בשלי. חייכתי. "אה, אני מבינה, אתה רק מחפש קצת חיבה. טוב. כולנו

צריכים קצת מדי פעם, אפילו בחור קשוח כמוך." הוא בהה בי, מבטו כה רך עד שתהיתי אם זו אני שצריכה קצת חיבה, והנשמה העדינה הזו ידעה זאת.

גירדתי מאחורי אוזניו, גוררת את ציפורניי על ראשו ואז לאורך גבו. "תודה על האהבה. אני צריכה את זה. אני נוטה לחפש את זה בכל המקומות הלא נכונים."

לוקי יילל ברכות שוב, והטה את ראשו כדי שאוכל לגרד את סנטרו. "אתה יכול לחזור איתי הביתה אתה יודע. ההצעה עומדת בעינה... ארוחות קבועות... אמבטיות קבועות." לוקי נהם נהמה עדינה, וזו לאחור. צחקתי. "טוב, בסדר. אתה לא מוכן לחיות על פי החוקים, אז תישאר נשמה חופשית."

שמעתי את דלת הבר נפתחת ונסגרת וקול צעדים מאחוריי. הפניתי את מבטי וראיתי את רומיאו מתקרב, קמתי כשלוקי עזב, מתרחק מאיום האמבטיה. "תן לי לנחש, שולחן שמונה רוצים עוד סיבוב." הוא הסתובב והניח את מרפקיו על המעקה, רוכן קדימה. "כן. שלחתי את שרי לטפל בהם." הוא צמצם את עיניו אליי. "חשבת שתצטרכי עוד דקה או שתיים פה בחוץ."

נאנחתי, הנחתי את ידיי על המעקה שוב, ובהיתי לעבר המים, שהתנועעו הלוך ושוב תחת אור הירח. "תודה." הרגשתי את מבטו הבוחן של רומיאו עליי אבל לא הסתכלתי עליו. "מה את מחפשת, רורי?"

מה את מחפשת? הסתכלתי עליו. ידעתי שהוא התכוון לזה כשאלה כללית. הוא שאל למה אני תמיד מחפשת ואף פעם לא מוצאת. הוא רצה לדעת מאיפה המשיכה שדיברתי עליה הגיעה. הוא רמז שלא הייתי מרוצה אף פעם כי גיששתי כמו עיוורת אחר משהו שלא יכולתי להגדיר. והוא צדק. "אני לא יודעת," הודיתי. את עצמי, אולי.

רומיאו הסתובב והרים את סנטרו כשהביט לשמיים, והכוכבים נראו חלביים ומטושטשים בין פנסי הרחוב. הוא נאנח. "טוב, אנחנו יכולים להסכים, לפחות, שזה כנראה לא נמצא בקלרמונט לנדינג?"

צחקתי צחוק שקט. "נראה שזה לא, נכון?"
הוא חייך אליי את החיוך המהפנט היפהפה שלו. "לא, נראה שלא."
"בוא," אמרתי, התרחקתי מהמעקה ומשכתי בחולצתו. "הגרופיות
שלך בטח טובלות מתסמיני גמילה בזמן שאנחנו מדברים. בפעם
האחרונה שבה הן הסתערו עליי פה ברציף, נכנס לי שביב עץ בישבן."
הוא צחק. "מספרת סיפורים," הוא אמר, הסתובב וחצה איתי את
הכביש.

"זו דרך נחמדה לקרוא לי שקרנית?"
הוא קרץ, חייכתי לפני שמילאתי את ריאותיי בנשימה עמוקה של
האוויר המלוח שנשמתי כל חיי ואז פתחתי את הדלת לבר. הלקוחות
שלי יתחילו לדפוק על השולחנות שלהם לעוד סיבוב בקרוב, ועל
הקריאה הזו לפחות ידעתי איך לענות.

פרק 3

גייג'

סוף השבוע עם החבר'ה כבר היה קטסטרופה מוחלטת. ארבעתנו, ספוגים עד לשד עצמותינו, עמדנו מול שלט שעליו נכתב: מאד גולץ'. אוכלוסייה שלושת אלפים, שבע מאות.

לקח לנו עשרים דקות אומללות לצעוד לפה אחרי שצמיג ברכב של טרנט התפוצץ על הכביש הצדדי החשוך, עליו מצאנו את עצמנו אחרי שיצאנו ביציאה הלא נכונה.

בלי גלגל רזרבי.

בלי קליטה סלולרית.

אפילו רכב אחד לא עבר מאז שעצרנו.

יחד, סובבנו את ראשינו לכיוון החץ שהצביע לעבר החוף. "שמעת

על מאד גולץ', " אמרתי. "זו עיירת דייגים."

"אני רק מקווה שלמישהו שם יש טלפון," טרנט אמר.

"באיזה עיירת דייגים אין טלפון?" גרנט שאל. "ברור שיהיה להם

טלפון. הם ממוקמים על המים, לא מתחת."

אלוהים, על אף האיי קיו הגבוה שלו, טרנט יכול להיות טמבל רציני.

טמבל רציני שהשתמש בגלגל הרזרבי שלו לפני שבועות ולא

החליף אותו לפני הנסיעה.

נשמתי נשימה עמוקה ופניתי לכיוון הכביש שנעלם בין עצים עבותים. לפחות הגשם נרגע קצת. לא שזה שינה משהו – ארבעתנו היינו ספוגים מים.

לקח לנו כארבעים וחמש דקות להגיע לכביש שהתפתל בין העצים, ולבסוף הגיח אל צוק המשקיף על החוף. מגדלור עמד על אי קטן מימיננו, קצהו נעלם בערפל, אורו החיוור חדר דרך הערפל והוביל את סירות הדייגים הביתה. בתים היו פזורים פה ושם, אבל מהמקום שבו עמדנו, האורות היחידים של מבנים ציבוריים שיכולתי לראות היו הרחק למטה ליד הרציפים.

"זו חתיכת דרך למטה," איידן ציין, כשהביט כנראה לאותו כיוון כמוני.

מתחתי את צווארי הנוקשה מצד לצד. גם אני לא ממש רציתי להמשיך ללכת בגשם, גם אם סביר שאחד האורות למטה היה מסעדה או בר. גוועתי ברעב. "בואו נחסוך לעצמנו את ההליכה. יש שם כמה בתים." הצבעתי על הכביש משמאלי בו נראו אורות דולקים במרפסת. "נוכל לבקש מהם להשתמש בטלפון שלהם ולהתקשר ל –"

הרגליים שלי נשאבו מטה והאדמה קרסה תחתיי.

ניסיתי לשווא להיאחז במשהו, עפתי מטה במפולת של בוץ חלקלק, נאחזתי בשורשים שהחליקו דרך אצבעותיי, נתון לחלוטין לרחמיו של הטבע.

"שיטטטט," מישהו צעק מאחוריי – כולנו עפנו במורד הגבעה במפולת בוץ ענקית.

כולנו עמדנו למות. זהו זה.

נזרקתי לצדדים ואחורה, התנגשתי בסלעים וצמחים ומי יודע מה עוד כשנאנקתי וקיללתי ונחתי לבסוף בחוזקה על ישבני בשלולית שהקיפה אותי עד לכתפיי. "לעזאזל!" בקושי הספקתי לעכל את העובדה ששלושה גברים בוגרים עפים במורד הגבעה לעברי, אבל זותי בדיוק בזמן כדי לא להיקבר תחתם כשהם פגעו במים בשלוש חבטות רמות.

ישבנו שם, המומים, מתנשפים, מסתכלים סביב בהלם על מה שקרה זה עתה ועל העובדה שאנחנו עדיין בחיים. "כולם בסדר?" שאלתי, ובדקתי את הגפיים שלי כדי לוודא ששום דבר לא נשבר. כולם מלמלו לאישור, התרוממנו ויצאנו מהשלולית העמוקה אל הכביש. ממש מולנו היה שלט שהצביע אל הרציפים שבהם היו האורות שראינו מלמעלה.

"זו הייתה אחת הדרכים לרדת לפה," גרנט אמר, והעיף גוש של בוץ מהלחי שלו.

"טיול הגברים הכי גרוע אי פעם," איידן מלמל.

פרצתי בצחוק נבחני, ואז גם הם, כולנו צוחקים ביחד, צחוקנו נשמע כמו צווחות שנבעו כנראה מהיסטריה לא פחות מצחוק. "מה זה היה לעזאזל?" גרנט שאל.

"ואיך זה שלא מתנו?" טרנט הוסיף.

אחרי כמה דקות, הצלחנו להסדיר את נשימותינו, התעשתנו עד כמה שיכולנו והלכנו לכיוון האורות.

הלכנו ברחובות שטופי הגשם של אזור העסקים, כפי שזה נראה. הרציפים היו ישנים ורעועים וגנחו תחת רגלינו כשדרכנו עליהם. אבל נראה שבאזור זה של העיירה היו חיי הלילה. האורות היו בוהקים יותר, ויכולתי לשמוע המהום שקט של קולות מגיע ממקום כלשהו ממש לפנינו.

בר מוזר ומקסים נראה מתוך הערפל, וכמעט רצתי לעברו בהקלה מאושרת. על אף שלא יכולנו לראות את כולו דרך הגשם והערפל, החלק שנראה זהר באור והזמין אותנו להיכנס עם קולות של צחוק ושיחה שנשמעו ברקע. "נראה מבטיח," איידן אמר. ועוד איך, אלוהים.

פתחתי את הדלת וכולנו נכנסנו פנימה, ריח של בירה, אוכל טעים, חומרי ניקוי ורמז קל לטחב קיבל את פניי.

משמאלנו היה בר מהגוני מעוצב שגולף בעבודת יד, על הקיר מאחוריו נתלו מדפים מוארים עם משקאות אלכוהוליים ושורה של

עששיות תלויה מעליו. לקוחות ישבו על ששת שרפרפי הבר וסובבו את ראשם בריזמנית, בוחנים אותנו כשהאישה עם השיער הכתום מאחורי הבר נעצרה, כשירה באוויר אוזתת בשייקר כסוף.

עמדנו שם, נוטפים על הרצפה כשכל הראשים במקום התרוממו, והסתכלו עלינו. "הי", טרנט אמר ונופף עם חיוך.

אף אחד לא ענה לו.

"אני לא בטוח שהמקום הזה מבטיח כמו שהוא נראה," איידן

מלמל.

"למה אתה מצפה? זה בר מפוקפק על הרציפים," פלטתי בדיוק

כששיר התחלף בתיבת הנגינה, והצהרה שלי רעמה בשקט הרגעי.

פני האנשים שהופנו לעברנו הזדעפו בבת אחת. שיט. המשפט הזה

לא יצא בדיוק כמו שהתכוונתי אליו, ובוודאי לא התכוונתי שישמעו

אותו.

"השירותים שם," קול נשי אמר בחוזקה. "אם אתם רוצים להתנקות

ולהפסיק לטפטף על הרצפה שלי."

הפניתי את ראשי לראות מי דיבר בדיוק כשהבזק של ברק גרם

לאורות להבהב קלות. המלצרית שדיברה עמדה עם ידיה על מותניה,

שפתיה צמודות זו לזו כשנעצה מבט ברגלינו. עקבתי אחר מבטה אל

השלולית שהתפשטה מתחתינו. חבריי החלו לזוז לידי, ושמעתי את

רשרוש הבגדים כשהם הורידו את מעילי הרוח התואמים שטרנט קנה

לכולנו ולבשנו כשהצמיג התפוצץ, בניסיון להישאר יבשים חלקית.

אבל מאיזושהי סיבה, הרגשתי שאני לא יכול לזוז כשהרמתי את ראשי

להסתכל על האישה הצעירה.

שיער שחור משוך לקוקו עם תלתלים נופלים סביב פניה. עיניים

כחולות בהירות ממוסגרות בריסים כהים ושתי גבות מושלמות. שדיה

המלאים נצמדו לחולצת הכותנה הלבנה עם השרוולים הארוכים

שלבשה, המחשוף מציץ בין שני כפתורים פתוחים.

אלוהים. היא הייתה מהממת.

לרגע הרגשתי מסוחרר כאילו נכנסתי לתוך איזה חלום מוזר ולא

בר מפוקפק בעיירת נמל קטנה בחוף הצפוני של מיין. אידן נתקל בי, ובזווית העין ראיתי שמעיל הרוח היה תקוע מעל ראשו, זרועותיו מורמות כשהוא קיפץ סביב, נאבק להסיר אותו. האישה פגשה את עיניי, בבידור מחכה שאומר משהו, כיחיד שלא נאבק כרגע עם פריט לבוש רטוב. "אוכל", הצלחתי להגיד, והמילה יצאה בקושי כקרקור. האם סבלתי מהיפותרמיה? נראה היה שכל המערכות שלי השתבשו בבת אחת.

היא הטתה את ראשה, בוחנת אותי, עיניה החיוורות נעות במורד גופי ואז עולות באיטיות. שפתיה היו צמודות זו לזו, כאילו ראתה בי משהו שלא מצא חן בעיניה החודרות. לא הייתי רגיל לתגובה כזו. הייתי רגיל לתגובת הערכה כשמבטה של אישה בוחן את גופי. לא... בוז.

בחנתי את עצמי כאילו משהו השתנה מאז הפעם האחרונה שהסתכלתי. לא. עדיין אני, אבל בזוג מכנסי חאקי מלאים בוץ, חולצת פולו ומעיל רוח של הרווארד עם פסי בוץ. "אוכל?" היא חזרה אחריי. "האם אנחנו מגישים אוכל? זה מה שאתה שואל, ליגת קיסוס?"

ליגת קיסוס. טוב, מגיע לי אחרי ההתפרצות המעליבה שלי, שלא התכוונתי שתהיה מעליבה או שתהיה התפרצות. לידי, טרנט הצליח להוריד את מעיל הגשם וניער את ראשו כמו כלב, מים עפו סביבי והוציאו אותי מהחלום המוזר שהייתי שרוי בו מהרגע שנכנסנו דרך הדלת. כנראה השינוי הפתאומי במזג האוויר כייל מחדש את גופי בדרך כלשהי שלא ידעתי איך לתאר. חייכתי חיוך נעים אל האישה. "כן. אתם עדיין מגישים אוכל?"

היא נאנחה. "המטבח פתוח עד עשר." היא נופפה בידה לעבר השולחנות שבהם אנשים חזרו לשיחותיהם, רעש הפטפוט והצחוק ממלא את החלל.

"מעולה..." הסתכלתי על תג השם שהיה צמוד לחולצתה. "קייקס." היא נראתה מבולבלת לרגע, אבל אז הסתכלה על תג השם שלה.

"שם הבר הוא 'קייקס אנד אייל', היא הבהירה. הסתכלתי שוב על תג השם, והבחנתי שהשורה מעל – כנראה ששל שמה – נמחקה, בנוסף למילים 'אנד אייל'. "האנשים כאן מכירים אותי," היא אמרה, ככל הנראה כהסבר מדוע תג השם שלה ללא שמה אינו מהותי. היא סבה על עקביה ועזבה.

"חבר'ה, בואו נלך להתנקות בשירותים ואז נזמין אוכל. נוכל להתקשר לגרר, ולאכול בזמן שנחכה." הסתובבתי חזרה לאישה שלקחה גליל מגבות נייר ממקום כלשהו, כדי לנגב את ההצפה הקטנה שהשארנו בכניסה שלה כשהחבר'ה הלכו לכיוון השירותים. "נוכל לשבת בכל שולחן שנרצה?" שאלתי.

היא הנהנה קצרות. "ג'ים מוזלי אולי יצא מהמיטה כדי לגרור את הרכב שלכם," האישה אמרה כשהתכופפה לספוג את המים. המבט שלי ננעל על המחשוף שלה, שנראה עוד יותר ברור מהזווית הזו. החלק העליון בשדיה נראה חלק ורך ויכולתי לראות אפילו את הקצה של חזיית התחרה שלה. הגוף שלי התעורר, והמכנסיים הספוגים מים הפכו את התגובה למאוד לא נוחה. כחכחתי בגרון, והכרחתי את עצמי להסיט את עיניי כשהיא המשיכה. "אבל המוסך נפתח רק בבוקר." "אה. טוב, אנחנו לא צריכים מוסך מקומי. נצטרך גרר לקלרמונט לנדינג."

"תיארתי לעצמי." האישה עמדה וזרקה את מגבות הנייר הרטובות לתוך פח אשפה ליד הבר, אוחזת את הגליל תחת זרועה. היא הנידה בראשה. "ג'ים לא גורר כל כך רחוק." "אוקיי. אז אני מניח שנוכל להשיג גרר מחברה בקלרמונט לנדינג." היא משכה בכתפיה. "בהצלחה במציאת אחת שעדיין פתוחה. אני כבר באה, טד." ובכך היא עזבה אל שולחן שסביבו ישבו שלושה גברים.

הלכתי לשירותים והצטרפתי לחבר'ה שהשתמשו במגבות נייר כדי לנקות את הבוץ שעדיין נותר עליהם, ולהתנגב מספיק כדי שיפסיקו לטפטף. מעילי הרוח עשו עבודה טובה בשמירה על החולצות שלנו

יבשות על אף שהחלקנו במורד גבעה ואז שקענו בשלולית ענקית, אז זה לפחות משהו. "לעזאזל, לא ידעתי שמכונות קונדומים אכן קיימות," גרנט אמר, שלף כמה שטרות רטובים של דולר מהארנק שלו והכניס אותם למכונה. כמה קונדומים עטופים נפלו לתוך המגש והוא הוציא אותם, זורק אחד לכל אחד מאיתנו. "אי אפשר לדעת," הוא אמר בקריצה. גלגלתי את עיניי ורחפתי את הקונדום האדום לכיס, ואז המשכתי לייבש את הנעליים עד כמה שיכולתי כפי שהחברה כבר עשו. למזלנו, היינו כבר חמים שבו יכולנו להזמין שוט של משהו שיחמם אותנו גם מבפנים. לא שהיה קר. למעשה, כולנו היינו די... מהבילים.

נפלא.

"הי חבר'ה, זה כבר מצחיק. זה יהיה סיפור מעולה לספר, נכון?" טרנט אמר, בניסיון ברור לנסות לכפר על המצב. כששלושתנו רק נעצנו בו מבטים כועסים, הוא פלט צחוק חלוש. "מוקדם מדי, אני מניח," הוא מלמל.

יצאנו מהשירותים והתיישבנו ליד שולחן בחלק האחורי של החדר מול שולחן ביליארד.

"לכל הרוחות," גרנט אמר, וניגב את הטלפון הנייד שלו בחולצה. "הטלפון שלי אפילו לא נדלק."

הוצאתי את הנייד שלי מהכיס וניסיתי להדליק אותו. "פאק." ניסיתי להגן על הטלפון הנייד מהמבול, אבל מפולת הבוץ והנפילה לשלולית הרסו אותו. טרנט הפיל את שלו לבוץ עוד לפני שנפלנו מהצוק ספוג הגשם, אז כבר ידענו ששלו אבוד.

לידי, איידן הרים את הנייד שלו בהבעה עגומה דומה. "השתבק." הוא אמר, והפיל אותו על השולחן. "אולי יש להם כאן קערת אורז." גלגלתי עיניים. הניידים האלה היו זקוקים להרבה יותר מקערת אורז. הייתי בספק שהם אי פעם יעברו שוב.

"מה אפשר להביא לכם?" האישה עם השיער השחור והעיניים הכחולות המדהימות שאלה כשניגשה לשולחן שלנו. גל של סחרחורת

קלה תקף אותי שוב. היא הייתה יפהפייה, והעיניים האלה... מעולם לא ראיתי עיניים בגוון כזה של כחול. אבל ראיתי המון נשים יפהפיות. יצאתי עם לא מעט מהן. ועדיין, מעולם לא הרגשתי מסוחרר לידן.

"גייג'? גייג', תחזור אלינו."

התנערתי ממחשבותיי, כשהבנתי שהחבר'ה כבר הזמינו וכולם חיכו שאדבר. מה עשינו? אה. נכון. הזמנו אוכל... "אוכל." הגבה הכהה התקמרה שוב. "יש סוג מסוים של אוכל שאתה רוצה, או שעליי לנחש?"

שחררתי צחוק קטן. "מצטער. זה היה ערב ארוך. אה. המבורגר יהיה מעולה. מדיום רייר. ושוט מהוויסקי הכי משוכח שלכם." היא דחפה את הפנקס שלה חזרה לסינר שהיה קשור סביב מותניה והסתכלה על איידן. "דרך אגב, אומרים שבק חיים." "הא?" איידן אמר.

"אמרת שהנייד שלך השתבק. אבל אומרים שבק חיים. אף פעם לא יצא לי לתקן בוגר הרווארד וזו הזדמנות שפשוט נפלה בחיקי, אז הייתי חייבת לנצל אותה."

איידן נד בראשו והרים את הנייד שלו שוב, מנסה לחפש את זה בגוגל אבל אז הפיל אותו לשולחן כשנזכר. היא הסתובבה ועזבה. התבוננתי במותניה מתנועעות כשעזבה. אלוהים!
"היא טועה, כמובן," איידן אמר. "אבל אין ספק שהיא חתיכה מהממת של –"

"רסק תפוחים." לשמע המילים שיצאו בנהמה, הרגשתי שלושה זוגות עיניים מופנים לכיווני.

איידן צחק. "אוי שיט, גייג' דלוק על מלצרית הברים החתיכה." הוא הרים את ידיו כנכנע ואז נופף בטבעת הנישואים שלו. "טוב, למזלך, אני כבר תפוס, ושני הלוזרים האלה לא יוכלו להתחרות איתך גם ביום הכי טוב שלהם."

תלוצית נרים. למה הירידה הזו גרמה לי לרצות להכניס לאיידן אגרוף בפנים? גרנט וטרנט רטנו קלות בתגובה להערה של איידן אבל

אף אחד מהם לא אמר דבר. שאפתי נשימה עמוקה. לא התכוונתי אפילו להשתמש בכיטוי הזה, זה שהסכמנו להשתמש בו בקולג' אם נדלקנו על בחורה. זה שלא השתמשתי בו אפילו פעם אחת... עד עכשיו. זה פשוט... עשה את דרכו במעלה גרוני כאילו מעצמו. וזה היה טיפשי לגמרי משתי סיבות, ואחת מהן הייתה שהיא בכלל לא נראתה מעוניינת בי. "תקשיבו, אנחנו אוכלים פה את הארוחה ועוזבים," אמרתי להם. "אין פה תחרות על שום דבר." ואם כבר מדברים... לכדתי את מבטה של אותה האישה כשהיא הסתובבה מהר עם מגש מלא משקאות ונופפתי אליה קלות.

אם היא חשבה שהיא הצליחה להסתיר את גלגול העיניים, אז היא לא הייתה טובה במיוחד בהסתרת דברים. "כן?" היא שאלה במתיקות מאולצת כשחזרה לשולחן שלנו והחלה להניח את הקוקטיילים מולנו. "מתברר שאף אחד מהניידים שלנו לא עובד," אמרתי. "יש לך טלפון שנוכל להשתמש בו כדי להתקשר לג'ים הזה שדיברת עליו שיש לו חברת גרירה?"

"אה, לג'ים אין חברת גרירה, רק הטנדר שלו עם וו מאחור." בהיתי בה. "הבנתי, אז אני יכול להשתמש בטלפון שלכם כדי להתקשר לג'ים עם הטנדר?"

היא הנידה בראשה. "ג'ים כבר ישן בשעה כזו." היא הניחה את המגש והניחה את כפות ידיה על השולחן, רוכנת לעברי. יכולתי להריח אותה ובלי להתכוון בכלל, נשמתי עוד את ריחה, והשפלתי את מבטי כשהניחוחות השתלבו זה בזה. סחלב. יסמין. מי מלח. ומתחת לכול, מושק עדין שלא יכולתי לשים עליו את האצבע אבל היה הדבר שממנו הסתחררתי. רכנתי קדימה, מנסה לשאוף מזה עוד תוך שמירה על הנימוסים שלי. "אבל אגיד לך מה, ליגת קיסוס," היא אמרה, וניתקה אותי מטראנס הניחוחות, "אם תקנה סיכוב משקאות לכל הבר, אתקשר לאשתו, פטריס, שבטח ערה וצופה באחת מהתוכניות שלה בנטפליקס ברגע זה, והיא תעיר אותך בשבילי."

פטריס? מי זו פטריס? הייתי מבולבל, ואז חיברתי במהירות את

מה שהיא אמרה. ג'ים. טנדר. פטריס. נכון. אז היא משחקת איתי משחקים. התרגשות מוזרה עברה בי. רכנתי קרוב יותר אליה עד שהפנים שלנו היו במרחק מילימטרים זה מזה. צמצמתי את עיני ובתגובה, היא צמצמה את שלה, נעצנו מבט זה בזה, ניצוצות בלתי נראים הציתו את דמי, כשהניחוח הנפלא שלה שוטף אותי. "את סוחטת אותי, קייקס?"

היא הרימה את עיניה והצמידה את הלשון לשיניה העליונות כאילו שוקלת את בחירת המילים שלי. כמעט נאנחתי למראה הקצה הוורוד של לשונה קרוב כל כך אליי, אבל הדחקתי את זה. היא התרוממה מהשולחן ושילבה את זרועותיה. "זו מילה גדולה, ליגת קיסוס. אני לא דורשת כלום. הבחירה היא שלך." היא נאנחה כשהרימה את ידיה לבחון את ציפורניה. "אני רק מקווה שפטריס לא החליטה ללכת לישון מוקדם דווקא בלילה. המסוים. הזה."

גיחכתי. איזו הצגה. "בסדר. אשלים על סיבוב לכל הבר." שמרתי על קשר עין כשהוצאתי את כרטיס האשראי מהארנק הרטוב שלי והושטתי לה אותו. "אם תואילי בטובך לדאוג שפטריס תעיר את ג'ים עם הוו על הטנדר שלו, נעריך את זה מאוד."

היא חייכה אליי, חטפה את הכרטיס מהיד שלי והסתובבה. תכנית קטנה.

"לא נראה לי שהיא מחבבת אותך," טרנט העיר לפני שהרים את הבירה שלו ולגם לגימה ארוכה.

"כולם מחבבים אותי," מלמלתי. זה היה נכון. אף פעם לא נתתי לאף אחד סיבה לא לחבב אותי. נכון, היו אנשים שלאורך השנים פירשו בטעות את השאפתנות שלי כדרך להרחיק אנשים, אבל האנשים האלה היו מעטים ונדירים. העדפתי שלום על מחלוקת ולא נהייתי לפגוע ברגשות של אף אדם.

ולא התנהגתי בגסות למלצרית היפהפייה. הקפדתי להביט במורד החולצה שלה רק כשהיא הביטה לצד השני, והיא לא יכלה לראות אותי בוחן את הישבן שלה, אלא אם כן היו לה עיניים בגב.

לכן הסיבה האפשרית היחידה לתגובה המזלזלת שלה הייתה העובדה שהיא שפטת אותי לא נכון בגלל דעה קדומה אישית כלשהי. ליגת קיסוס.

על סמך הכינוי חשדתי שהיא חושבת שאני איזה ילד עשיר וסנוב שחושב את עצמו טוב יותר מאנשי מעמד הפועלים בבר הזה. לקרוא למקום הזה 'בר מפוקפק על הרציפים' כשנכנסתי כנראה לא עזר במיוחד.

"מה דעתכם על משחק ביליארד?" איידן שאל.
 "בטח. למה לא?" גרנט ענה. נאנחתי ולגמתי מהוויסקי. ציפיתי שזה ישרוף, אבל הטעם העדין החליק לי בגרון, משאיר במפתיע טעם לוואי של וניל ואגוז שהיה הפתעה מבורכת. ההנחה השגויה שהנחתי חטפה עוד מכה ושמחתי שיצאתי שמוק. הבר הזה ידע מה זה אלכוהול משובח.

"אני מול המנצח," טרנט אמר.

הסתובבתי עם הכיסא וציפיתי באיידן מסדר את הכדורים בתוך המשולש. שלושים דקות לאחר מכן, האישה יצאה ממסדרון בצד השני של החדר וצעדה לעברנו. לקח לך הרבה זמן. "יש לכם מזל," היא אמרה. "פטריס הייתה ערה, והיא העירה את ג'ים."
 תראו מה זה. "תודה," אמרתי בצורה הכי נחמדה שיכולתי. "אנחנו באמת מעריכים את העזרה שלך."

היא גיחכה לעברי גיחוך קטן. "איפה הרכב?"
 "ליד השלט עליו מסומן המייל הארבעה-עשר," גרנט אמר ליד שולחן הבייליארד. הוא הרים יד ועיקל את אצבעו מאחוריו. "בכביש החשוך שפונה לעיירה."

היא הפנתה את מבטה אליו. "סוג רכב ודגם?"
 "לקסוס LS."

היא רטנה. "מפתחות?"

"נוכל לתת לג'ים את המפתחות כשהוא יבוא לפה," אמרתי.
 היא הרימה את ראשה. "אה... טוב, ג'ים לא יגיע לפה. כי אתם

מבינים... הטנדר שלו רחב מדי בשביל הרחובות הצרים פה למטה. אבל, "היא חייכה, "סיבוב נוסף של משקאות יקנה לכם שירות משלוח מפתחות לביתם של ג'ים ופטריס."

"מי ימסור את המפתחות?"

"מי?"

"כן, מי מנהל את שירות משלוח המפתחות הזה?"

"המממ, ובכן, ארנסט... בחנות ליד עומד לסגור את החנות שלו

והוא גר בהמשך הדרך מביתם."

"ארנסט?"

"ממ-המממ."

"מה שם המשפחה שלו?"

היא עצרה לרגע, מביטה הצידה. "ארנסט... בופלו-בים."

"ארנסט בופלו-בים?" הסתכלתי מאחוריי על מכסי חביות

הוויסקי המקשטים את הקירות, עם לוגו של 'בופלו טרייס' ו'ג'ים בים'.

"ואיזה עסק בדיוק יש לארנסט בופלו-בים בחנות ליד?"

"הוא מוכר..." עיניה הביטו מאחורינו שוב, עלו לתקרה ואז חזרו

אליי. "מנורות."

"מנורות. באמת? ארנסט בופלו-בים מוכר מנורות בחנות ליד?"

"כולם צריכים מנורות," היא אמרה, והצמידה את שפתיה. "זה

עוזר לנו לראות בחושך."

"מבריק." מבטינו ננעלו לרגע זה על זה, ואז עוד רגע, ושנינו

צמצמנו את עינינו קלות כשניסינו לא לחייך. הייתי מוכן להתערב

שלא הייתה שום בעיה לטנדר של ג'ים להיכנס לרחובות האלו ושהיא

סתם ניסתה לחלוב ממני עוד סיבוב משקאות. "טרנט, תעביר את

המפתחות לגברת," אמרתי.

"ואם הארנסט בופלו-בים הזה לא יחזור?" טרנט שאל בספקנות.

"לאן הוא ייסע עם רכב שיש לו רק שלושה צמיגים תקינים?"

איידן שאל.

"הוא עלול לגנוב את הדברים שלנו," טרנט אמר. הוא נשען לעבר איידן ו'לחש', "השארנו את כל התיקים שלנו בפנים."
 "תקשיב, ארנסט לא זקוק לחולצות פולו ותחתוני בוקסר של קלווין קליין, והוא לא גנב."

שרקתי בשקט. "זה די שיפוטי מצידך, קייקס," אמרתי.
 "איך היא יודעת מה ארזתי?" טרנט 'לחש' שוב ואיידן דחף אותו בזרועו. "אאוץ'," טרנט מלמל והוציא את המפתחות מהכיס, מוסר אותם למלצרית.

היא הסתובבה וצעקה לכיוון הבר, "מי רוצה עוד סיבוב?" וזכתה לפרץ של תרועות רועשות.

שיחקנו ביליארד ושתינו את המשקאות שהיא הגישה לנו כחלק מהסיבוב ששילמתי עליו ואז היא חזרה עם האוכל שלנו. "ג'ים התקשר כרגע ואמר שהוא מצא את הרכב שלכם והוא גורר אותו למוסך. אני בטוחה שהם יטפלו בכם בבוקר. עוד סיבוב?"

"למה לא?" איידן אמר. "אנחנו לא נוהגים!"

המלצרית הסתובבה עם חיוך וקריצה, ופתאום עלה בדעתי שהמכונית שלנו כאן, מה שאומר שגם אם היה לנו טלפון נייד תקין – מה שאין לנו כרגע – לקחת אובר לקלרמונט לנדינג פירושו שנצטרך לקחת אחד נוסף חזרה בבוקר. גם אם הניידים שלנו יעבדו, שעה נסיעה הלך ושוב נראתה מיותרת, במיוחד כי לא תהיה לנו גישה למזוודות שלנו עד הבוקר. אולי הייתי צריך לברר אם הג'ים הזה עם הוו בטנדר יכול להביא את התיקים שלנו, אבל הספינה הזו כבר הפליגה.

ראיתי את האישה יוצאת מהמטבח, הנחתי את מקל הביליארד שלי והלכתי למקום שבו היא ריססה חומר ניקוי על שולחן וניגבה אותו.
 "אני כמעט מפחד לשאול," אמרתי לה כשהיא הרימה את מבטה וגבותיה התרוממו, "אבל מכיוון שהרכב שלנו פה בעיירה שלך, נצטרך מקום ללון בו הלילה."

היא השליכה את המגבת על כתפה, תקעה את בקבוק הנוזל בכיס

הגדול בצד הסינר שלה וחייכה חיוך יפה. "מימי ג'נקינס משכירה חדר מעל המוסך שלה לאנשים מחוץ לעיירה. אני יכולה לברוק אם הוא פנוי."

חדר מעל מוסך? כמעט נחרתי בלגלוג, אבל סירבתי לשתף פעולה עם ההנחה הברורה שלה שאנחנו טיפוסים סנובים מליגת הקיסוס. וגם, זה היה רק ללילה אחד עלוב. אוכל להסתדר. "כמה סיבובים זה יעלה לי?"

"לא יותר משניים."

צחקתי. "את נוכלת."

היא צחקה גם כן, ושלחה קריצה מעבר לכתפה כשעזבה. חזרתי לשולחן שלי, רואה את עצמי משתקף בזכוכית של תמונה ממוסגרת על הקיר, קלטתי שאני עדיין מחייך. ככל הנראה, אהבתי שמתחמנים אותי.

שהיא מתחמנת אותך. אתה אוהב את החיוך הקטן והחצוף הזה ואת העיניים הכחולות האלה. ואתה אוהב כשהיא מפנה אותן לכיווןך, אפילו אם זה אומר עוד סיבוב על כרטיס האשראי שלך.

פתטי. נדיר שהייתי פתטי. תמיד הייתי מאופק, תמיד מאוזן. ועדיין...

"למה אתה מחייך כמו טמבל?" איידן שאל.

"אני שמח כי אני עומד לקרוע לך את התחת בביליארד," אמרתי,

הרמתי את המקל ומרחתי גיר על הקצה. "זו הצידה."

עוד שני סיבובים נוספים של שוטים הגיעו והחלטתי לוותר על שניהם כדי שאחד מאיתנו לפחות יישאר פיכה. קרעתי לגרנט את הצורה בביליארד, גם מפני שהייתי יותר טוב ממנו וגם מפני שהוא התחיל לבלוע מילים וכשהכנסתי את הכדור השחור לחור, הרמתי את עיני וראיתי את הנוכלת הקטנה מגישה עוד סיבוב. "מימי תשאיר את המפתחות מתחת לשטיח הכניסה," היא אמרה, כשהניחה את השוט האחרון על השולחן. "יש מייבש במוסך והחדר שלכם במעלה המדרגות שמאלה. תכניסו את הבגדים שלכם למייבש לפני שתלכו

לישון. אל תתייחסו לכלב. הוא... בדרך כלל חברותי. ערכת לי לך, אז אל תעשו לי בושות."

"למה ערכת לנו?" על אף שאין לה בעיה לחייב אותי על סיבובי משקאות למקומיים, נראה שהיא לא כל כך מחבבת אותנו.

היא טפחה עם המגש שלה על המותן. "אתם לא נראים כמו הטיפוסים שיברזו מתשלום לאישה זקנה, ליגת קיסוס."

רכנתי קרוב יותר. "השערות יכולות להיות מסוכנות, קייקס." החיוך שלה היה איטי ומכוון וגרם לי להרגיש כאילו הכתה אותי בפטיש אוויר בחזה והוציאה את האוויר מריאותי. "ספר לי על זה," היא ענתה בלי למצמץ.

חייכתי חזרה, גם אם הרגשתי שהחיוך שלי רעוע וקצת המום. משהו עף ליד הלחי שלי וניתק אותי מהערפל ששקעתי בו, בדיוק כשנתקע בקיר ממש ליד המקום שעמדתי. מה לעזאזל?

הסבתי את ראשי לאחור וראיתי את גרנט ממצמץ לעבר לוח החיצים, עם חץ נוסף מוכן לזריקה בידו. לוח החיצים לא היה קרוב לראש שלי, אבל זה לא מנע ממנו כמעט לשפד אותי. "היי, צלף. תוריד את הנשק." אלוהים, החברים שלי היו גמורים. גרנט הוריד את החץ, ונשען על הקיר לידו לתמיכה.

"כדאי שאשלם את החשבון," אמרתי לאישה.

שפתה התעוותה כשהתבוננה בטרנט צונח על הכיסא. "כן, לגמרי. חכה רגע אלך להרפס את החשבון."

כשהיא חזרה, שרבטתי את החתימה שלי על הקו, נרתעתי כשראיתי את הסכום הכולל. הייתי צריך להעביר לטרנט מההסיכויים-לחטוף-שני-פנצ'רים-בשבוע האוול את החשבון, אבל לא העברתי. אני הייתי זה שהרשה ביודעין לנוכלת הקטנה לשחק איתי את המשחק שלה. ולמען האמת, אפילו לא התעצבנתי מזה.

"אלה על חשבון הבית," היא אמרה כשהושיטה לי שקית נייר לבנה.

הסתכלתי על זה בחשד.

"עוגות," היא אמרה.

לקחתי את השקית. "אה, 'קייקס אנד אייל'." היא העניקה לי חיוך קטן ומהיר. "זה קטע שייקספירי. בכל אופן, אנחנו מכינים אותן פה. תיהנו."

גרנט נשען עליי קצת יותר מדי בגסות וכמעט הפיל את שנינו הצידה. "היי, חבר," אמרתי כשהתאמצתי לתמוך במשקלו. "ואשה נאוואדו," גרנט בלע מילים, אך הזדקף והניח לי להוביל אותו אל הדלת. מאחוריי, טרנט ואידן כרכו זרועות זה סביב זה ושרו שיר כלשהו שלא נשמע לי מוכר בכלל.

כולנו כשלנו אל הדלת ודחפתי אותם דרכה, ושלושתם מעדו החוצה אל הלילה הגשום. לפחות הסערה חלפה. "הירח הזה!" אידן הכריז, והרים את ידיו אל השמיים. "זה יפפה." החברה נקרעו מצחוק, וחזרו אחרי, "יפפה, יפפה," כמו ילדים בני שתיים-עשרה, כשהתקפלו מצחוק והדלת נסגרה מאחוריהם. הסתובבתי, כי רציתי עוד הצצה אחת על הבחורה שהיכרות איתה, מסיבה שלא יכולתי להסביר, הרגישה כיד הגורל, גם אם דרכינו נועדו להצטלב רק לרגע קצר.

או שאולי זה היה האלכוהול. שתיתי רק שני שוטים, אבל אולי הם היו חזקים במיוחד.

"הרווארד נותנים חזר כספי?" היא שאלה, והשפה שלה התעקלה קלות.

צחקתי והעברתי יד בשערי. "על אף שיש ראיות סותרות, הם חכמים בטירוף." הסתכלתי לאחור. "אולי לא תמיד בכל הנוגע לשכל הישר. אבל חוץ מזה, תסמכי עליי, אייקו בשמיים." "המממ. טוב," היא נאנחה. "אנשים מגיעים בכל מיני צורות וגדלים."

חייכתי והמבטים שלנו הצטלבו, משהו עבר בינינו. משהו שלא חוויתי מעולם בכל שלושים ושלוש שנותיי. זה בלבד וריתק אותי. היא כחכחה בגרונה. "אז, אה, פנו שמאלה בקצה הרחוב הזה,

תצעדו ארבעה רחובות במעלה הגבעה, והבית של מימי הוא השני מימין. אי אפשר לפספס אותו. יש לו דלת אדומה."

"תודה," אמרתי, ומשום מה, לא הצלחתי להרים את ידי הארורה כדי לפתוח את הדלת שוב. זה הרגיש כאילו שרירי הידיים שלי הפסיקו לציית לפקודות המוח שלי. המבטים שלנו נשארו נעולים ונראה היה שהיא רוצה לומר משהו, כשפיה נפתח קלות לפני שנסגר שוב.

"תודה לך," היא אמרה, ונופפה בזרועה לכיוון אחרוני הלקוחות שנותרו. אבל לא ניתקנו קשר עין, והמבטים שלנו נשארו נעולים. "שטיפלת כל כך טוב בלקוחות שלי."

לא רציתי לומר לילה טוב. וזה היה מגוחך. לא הכרתי אותה אפילו. הייתי אמור להיות פה רק לילה אחד... למעשה, אם נקום מוקדם, אהיה פה רק עוד כמה שעות.

אבל, אה, הדברים שיכולים לקרות בכמה שעות... לא היה לי סטוץ חד-פעמי כבר שנים. לא הייתי מעוניין בזה יותר. ובכל זאת, פתחתי את פי כדי לדבר... ולומר מה? לבקש מה? לא בדיוק הצלחתי ליצור את המילים כששמעתי רעש מבחוץ הנשמע כמו מישהו שחווה פגיעה גופנית או מקיא באלימות.

"כדאי שתשכיב אותם לישון לפני שמישהו ייפול מעבר למעקה ויטבע."

צחקתי. "כן. טוב, לילה טוב, קייקס. ו... היה תענוג להיות מרומה על ידך." והקטע המשוגע? שבאמת התכוונתי לזה.

היא צחקה. "היה נחמד לפגוש אותך, ליגת קיסוס. שמור על עצמך." ואז היא פתחה את הדלת בשבילי ויצאתי לתוך הלילה, עם ריחות של הים ומלח ועץ ישן שמילאו את אפי. הבטתי לאחור על הבר לרגע אחד, והעיניים שלנו נפגשו שוב, לפני שהיא הסתובבה.

פרק 4

רורי

"את בטוחה שאת לא רוצה שאישאר לעזור עם שאר הניקיונות?" שרי שאלה, והחניקה פיהוק.

"כבר כמעט סיימנו לנקות, שר," אמרתי. "וכבר עבדת שעות נוספות. לכי הביתה לבאד."

"באד מעולף על הכיסא הנוח שלו כבר שעות." היא אמרה, אבל החיבה בקולה גילתה לי שהיא עדיין מצפה לראותו, נוחר או לא.

"לכי הביתה ותעזרי לו לעלות למעלה למיטה. את יודעת איך הגב

שלו נתפס אם הוא נשאר על הכיסא הזה יותר מדי זמן."

היא חייכה אליי בעייפות אבל לא התווכחה. "אני מקווה שאת לא מתכננת להישאר עוד הרבה זמן," היא אמרה כשהסירה את הגומייה משערה הבלונדיני-כתום – אבל בעיקר כתום – ושחררה אותו.

"לא עוד הרבה זמן. אני רק צריכה לספור את הכסף בקופה ולאפות

מגש מהיר של עוגות. נגמרו לנו."

שרי הרימה את גבותיה הכהות, דאגה במבטה. "את לא אמורה

להשאיר את האפייה לאלי?" היא שאלה. "בפעם האחרונה שהשתמשת

בתנור –"

"מכבי האש הגיעו מהר," אמרתי. "וגם, לא הייתי מרוכזת. לא אעשה את זה שוב."

"טוב, בסדר," שרי אמרה בקול שהעיד על כך שהיא מפקפקת בדבריי, כשהורידה את הסינר שהיה קשור סביב מותניה. "רק... תדאגי שיהיה מטף בהיכון."

צחקתי ורחפתי אותה קלות. "נתראה מחר. תנעלי את הדלת מאחוריך."

"אנעל. נתראה מחר," היא אמרה כשהסתובבה אל דלת הכניסה. אספתי כוסות וצלחות במשך כמה דקות ואז שאבתי אבק, הרגשתי מדוכדכת באופן יוצא דופן לסוף משמרת. שוטף הכלים שלנו במשרה חלקית הפעיל את המדיח אחרי סגירת המטבח, אז אספתי את שאר הכוסות והנחתי אותן על מגשים על הדלפק במטבח כדי להכניס למדיח בבוקר, עברתי לאט ובפיזור דעת.

ניגשתי לשולחן הביליארד וסידרתי את הכדורים בתוך המשולש, ואז תליתי את המקלות שוב על הקיר. הראש שלי נטה כשנזכרתי איך עיניו של ליגת קיסוס עקבו אחר כל תנועה שלי, וצפו בהבעה על פניי מקרוב בכל אינטראקציה. היה ברור שהוא גבר הרגיל להיות בשליטה בכל היבט בחייו, לכן היה מספק במיוחד להוציא אותו מאיזון כמה פעמים. מהמחשבה על הגבר שהופיע בדלת הבר מוקדם יותר באותו ערב, ספוג מים ולוהט, הצלעות שלי התהדקו, והרגשתי גרסה עדינה יותר של המשיכה ההיא שהרגשתי כשבהיתי באוקיינוס.

למה?

למה הגבר הזה עורר את אותה צביטה לא מובנת? אולי כמו האופק, גם הוא ייצג את רעיון המרחק.

התנשפתי והפלתי את החיצים לתוך הסלסלה התלויה על הקיר ליד לוח הקליעה למטרה. לא הייתה שום סיבה לחשוב על ליגת קיסוס כי לא אראה אותו יותר לעולם, וכמו שהכרתי את ההיסטוריה שלי עם גברים מהמעמד הגבוה – שהוא בוודאות היה חלק ממנו – זה היה דבר טוב.

חזרתי למטבח והכנתי במהירות בלילה, ואז הכנסתי את תבנית המאפינס לתנור.

המשרד בחלק האחורי של הבר מול השירותים היה קטן וצפוף, אבל התאים לצרכים שלנו. רומיאו בילה כאן הכי הרבה זמן כי הוא ניהל את הספרים, אבל הלילה הוא היה בחופש, אז זה נפל עליי.

ביליתי עשרים דקות בספירת הכסף מהקופה, הפרדתו לכסף קטן ולהפקדה לבנק מחר. הייתה ערמת חשבונות שרומיאו השאיר בצד, עברתי עליה במהירות כשאחד הדפים משך את תשומת ליבי. הרמתי אותו וקראתי את הצעת המחיר לגג חדש. שיע. דחפתי אותה חזרה למעטפה. בכל פעם שהרווח נשבה חזק ושקשקה את הרעפים, דאגתי שנצטרך לבצע שיפוצים במסעדה. היה ברור שגם רומיאו חשב כך ויצר קשר עם חברה. אלוהים, בדיוק כשהצלחנו להרוויח קצת, משהו כזה קרה. הנחתי את הצעת המחיר על השולחן וסידרתי את ערמת החשבונות במקומה.

'קייקס אנד אייל' היה עסק רווחי ששילם את המשכורות שלנו, אבל אחרי החשבונות והמיסים והתיקונים הקבועים ברציפים כתוצאה משינויי מזג האוויר, לא נשאר הרבה. כל עוד הדגים ימשיכו לקפוץ והדייגים של מאד גולץ' ימשיכו לדוג אותם, אנחנו נמשיך להגיש להם בירה ומרק צדפות, אבל לעולם לא יהיה לנו כסף לדברים מפוארים. וזה... מבחינתי, היה בסדר גמור. אסתדר בלי דברים מפוארים. בינתיים, מפואר רק סיבך אותי. אבל... בשביל רומיאו...

מבטי נדד אל מגירת השולחן הימנית התחתונה, הושטתי את ידי והשתמשתי באצבע המורה כדי לפתוח אותה. ושם הם היו, בקצה העמוק של המגירה. הוצאתי את ערמת העלונים והנחתי אותה על השולחן מולי, הדופק שלי מאיץ כאילו שהתעסקתי בסחורה גנובה. אבל הם לא היו מסמכים מפוקפקים. הם היו התוכניות והחלומות הלא ממומשים של רומיאו.

פרשתי את העלונים על השולחן, מבטי נע מהאורות הנוצצים של ניו יורק לתעלות של ונציה ולצוקים של אירלנד. מכאן הגיעה המשיכה של רומיאו. הוא זיהה את שלו. העולם קרא לו, בדיוק כמו שעשה תמיד.

לפני.

לפני שהעולם האישי שלו התהפך.

לפני שאני הגעתי.

מבטי ננעל על חוברת שלא ראיתי בעבר, הרמתי אותה ופתחתי את המודעה הססגונית. היא הייתה חדשה. רומיאו הוסיף אותה לאוסף בשבועיים האחרונים כנראה. טוסקנה. עיניי עברו על הכרמים השופעים, על פונדק מאבן וחצר שטופת שמש עם גדר נמוכה מכוסה בפרחים לבנים עדינים. כמעט יכולתי להריח אותם מכאן, ריח האדמה והדבש משתלט על ריח הטחב בחדר האחורי הזה, שניזוק ממים פעם ומעולם לא התאורר כראוי.

ריח הטחב נשאר.

דפיקה פתאומית בדלת הכניסה גרמה לי לזנק בבהלה, זרועי זזה הצידה והעיפה כמה עלונים מהשולחן. זינקתי מהכיסא, ירדתי על ברכיי ומיהרתי לאסוף את אלו שנפלו, מניחה את העלון של טוסקנה מעל הערמה היכן שהיה כשהדפיקה נשמעה שוב.

מה לעזאזל? השעה הייתה אחרי שתיים לפנות בוקר ותושבי מאד גולץ' ידעו היטב ש'קייקס אנד אייל' סגור.

התרוממתי ורחפתי את העלונים לתוך המגירה, סגרתי אותה עם הרגל וניגשתי לדלת הכניסה. התקרבותי לצד הדלת והזזתי קלות את הווילון הקצר, כדי שאוכל לראות מי נמצא בחוץ, והלב שלי זינק כשראיתי שזה... הזזתי את הווילון הצידה עוד קצת כדי לוודא שעניי לא מטעות אותי. לא. זה היה בוודאות ליגת קיסוס. והוא קלט אותי. הוא נופף לי נפנוף קטן והצביע על דלת הכניסה, כמבקש רשות להיכנס.

החזרתי את הווילון למקומו ועמדתי שם, ליכי פועם במהירות.

שאפתי נשימה עמוקה ואז הלכתי אל הדלת ופתחתי אותה. "חדרי האירוח של מימי לא מספיק הולמים?"

הוא חייך והלב שלי זינק. אלוהים, משהו בחיוך הזה גרם לאיברים הפנימיים שלי להתפתל. תפסיקי ליפול בפח של בחורים חתיכים ועשירים שמחפשים חוויה. זה כל מה שאי פעם תהיי בשבילם. "איך שום בעיה עם החדר של מימי. התמקמנו ואז נזכרתי ששכחתי את כרטיס האשראי שלי בתיקיית החשבון."

"אה". פתחתי את הדלת לרווחה, הוא נכנס ובא בעקבותיי אל הבר שם הנחתי את תיקיות העור לחשבונות. פתחתי את הראשונה בערמה הקטנה. היא הייתה ריקה, אך כשפתחתי את השנייה, הכרטיס שלו היה מונח שם. לקחתי אותו והושטתי לו. "לא שמתי לב."

הוא לקח את הכרטיס ודחף אותו לכיס. הבחנתי שהבגדים שלו היו יבשים, אך מקומטים מאוד. לא זכרתי אם הם היו יבשים ברובם כשהוא עזב או שאולי הוא הכניס אותם למייבש של מימי למשך כמה דקות לפני שחזר לפה. "או אולי תכננת לקנות סיבוב על חשבוני לנצח." הוא הרים גבה כהה, אבל הנימה שלו נשמעה מתברחת.

צחקתי. "אני מתווכת, לא גנבת, ליגת קיסוס." חייכנו, ועינינו נשארו נעולות זה על זה. הנחתי באדישות מרפק על הבר, כשלפתע הרגשתי מעט לא יציבה וזקוקה לתמיכה. "קוראים לי גייג', הוא אמר."

"אני יודעת. קראתי על גבי הכרטיס."

"אה, נכון. ואיך קוראים לך?"

"רורי."

"רורי", הוא חזר אחריי כאילו ניסה את זה על לשונו כמו טעם חדש ומהנה. השרירים הפנימיים שלי התכווצו כאילו השתמש בלשון הזו על ידי בצורה מענגת ביותר.

צחקתי כדי לשחרר את המתח הפתאומי. "כן. ככה בדיוק." החיוך שלו הפך לפתע לבלבול, ואז התחלף במהירות לדאגה. "רורי, משהו נשרף?"

"אוי שיט!" צעקתי, הסתובבתי ורצתי למטבח. צרחתי שוב כשפתחתי את הדלת לריח הרעיל של עשן וסוכר שרוף. "תביא את המטף!" צעקתי לגייג' שבא אחריי, מנופפת בזרועי אל הקיר משמאלנו.

כיביתי את התנור ופתחתי את הדלת שלו, השתעלתי והפניתי את פניי לצד השני כשענן עשן פרץ החוצה. השתמשתי בכפפה כדי לתפוס את התבנית ולהוציא אותה החוצה, משליכה אותה במהירות על הרלפק לימיני.

"זוזי הצידה," גייג' אמר, זזתי ממש לפני שהוא השתמש במטף כדי לכבות את העוגות הבווערות.

שנינו עמדנו שם, נושמים בכבדות ומנופפים בידינו כדי לפזר את העשן שנשאר כשהסתכלנו על השרידים השרופים של העוגות ההרוסות ששכחתי מהן. הלטתי את פניי בידי ונאנחתי.

"הי, סוף טוב הכול טוב," גייג' אמר לידי. "את יכולה להכין תבנית נוספת."

הנחתי לזרועותיי ליפול לצידי גופי. "אני שונאת לאפות," מלמלתי. תודה לאל שאני – או יותר נכון גייג' – תפסנו את זה בזמן כך שלא הייתי צריכה להתקשר למכבי האש לעזרה. שוב.

גייג' הניח את המטף, ושילב את זרועותיו כשבחן אותי. "תקשיבי, אני מבין שהן קרויות על שמך," הוא קרץ לעברי ולא יכולתי לעצור את החיוך שעלה על שפתיי, "אבל חשבת אולי... להפסיק עם העוגות לגמרי?"

"במקום שנקרא 'קייקס אנד אייל'? זה לא מקובל," התעקשתי. "רגע." פערתי את פי בתרעומת, הסתובבתי אליו ושילבתי את זרועותיי, "טעמת את העוגות שלי וחשבת שהן... מאכזבות, ליגת קיסוס?"

גייג' צחק, עיניו רקדו, ואותו רפרוף מטופש התגנב שוב לחזי. "אין שום דבר מאכזב בעוגות שלך, קייקס." הוא מצמץ אליי בעין אחת כאילו שקע לפתע במחשבות. "אבל, את יודעת," הוא נופף לעבר

ערמת האפר השחור שעדיין עישן על הדלפק, "הבחירה הזו אולי מילולית מדי. אולי צריך להרחיב אותה."

"אני לא בטוחה שאני מבינה."

"חשבת להכין עוגות סרטנים במקום עוגות לקינוח?"

"עוגות סרטנים?"

"כן. תוכלי להכין כל מיני סוגים. עוגות סרטנים עם פרמזן. פלפל צ'ילי מיובש, גרידת לימון. תוכלי להשתמש גם בסוגים שונים של סרטנים... סרטני מלך, סרטנים כחולים. אולי תחשבי גם על עוגות סלמון. יש מאה מתכונים שונים וכולם יכולים להיות דומים פרט לטוויסט קטן שישנה את הטעם המחבר בין אדמה לים. זה יהיה קל למטבח. או שתוכלי לגוון עם סוגים של רוטב איולי –"

"הטעם המחבר בין אדמה לים? מאוד פואטי, ליגת קיסוס."

הוא חייך. "אולי זה מתאים לבר שחולק כבוד לשייקספיר?" הוא נשען עם המותן על הדלפק. "תפריט קובע את מצב הרוח. אוכל הוא הכרחי, אבל הוא גם תענוג גדול. אנשים מתחברים סביבו, עסקאות נסגרות איתו, הוא מנחם, ויכול להיות תרופה לגוף ולנשמה."

בהיתי בו לרגע. "וואו. מה אתה, איזה שף או משהו?"

הוא צחק אבל נראה נבוך קלות, כאילו לא התכוון להתלהב כל כך מנושא המתאבנים. נהניתי לראות את עיניו מתמלאות בניצוץ שהיה בהן כשדיבר, כאילו התעורר לחיים, בדרך שלא יכולתי בדיוק לשים עליה את האצבע כי זה עתה פגשתי את האיש. "מצטער. לא. אבל תמיד אהבתי לבשל, מאז שהייתי צעיר. אני עובד עם גיליונות אלקטרוניים רוב היום, אבל למדתי דבר או שניים במטבח. הנקודה החשובה פה היא שכולם אוהבים עוגות סרטן וזה הולך הרבה יותר טוב עם אלכוהול מאשר... עוגת גזר."

צחקתי על אף שלא רציתי. "זו הייתה עוגת רד ולווט שנתתי לך."

עיניו נפערו והפה שלו התכווץ מעט. "זאת לא הייתה עוגת רד

ולווט."

"זאת כן!"

הוא נראה ממש מתייסר. "היו בה צימוקים."

"זה הופך אותן למיוחדות."

"זה בהחלט עושה את זה."

נחרתי בבזז. "תיזהר, ליגת קיסוס."

הוא חייך. "מה דעתך שאראה לך מתכון מהיר. אני מוכן להתערב

שהן יימכרו טוב יותר, ותוכלי להפסיק לאפות."

בחנתי אותו. "זו הדרך שלך לפצות על ההערה על הבר המפוקפק?

אנחנו לא צריכים את מתכון הרחמים שלך פה."

"זה לא יהיה מתכון רחמים. ולא התכוונתי להערה על הבר

המפוקפק כפי שהיא נשמעה." הוא נראה מהורהר לרגע. "התכוונתי

שהבר שלך הוא מקום שבו אתה יכול להרגיש בנוח להיות עצמך.

האנשים כבר כזה הם אמיתיים ועוזרים ולא מתרברבים. תאמיני לי

כשאני אומר לך שהספיק לי מרברכנות, ולהיכנס למקום הזה הרגיש

כמו לקחת נשימה עמוקה. ההרגשה הזו רק התגברה ככל שביליתי פה

יותר זמן."

"טוב, זו הייתה תשובה טובה," הודיתי. "ועדיין, אתה בטח עייף.

מחכה לך מיטה בהמשך הרחוב."

הוא משך בכתפיו, הבעתו מסתורית. רציתי שיישאר וילמד אותי

להכין עוגות סרטנים. רציתי לראות אותו צוחק עם המבט המופתע על

פניו כשאמרתי משהו שהוא לא ציפה לו. ידעתי שקיבלתי החלטות

גרועות בכל הקשור לגברים. ידעתי שאהיה רק סטוץ חד-פעמי לגבר

כזה. אבל הוא היה בעיירה רק ללילה אחד. בלי ציפיות. בלי הבטחות.

"כן, יש לי מיטה בהמשך הרחוב," הוא ענה. "עם שלושה גברים

שיכורים שנוחרים בחדר." הוא חייך, אך חיוכו דעך במהירות. "אני

רוצה ללמד אותך להכין עוגות סרטנים אם תיתני לי. בלי מחויבות.

רק תודה שעזרת לנו בעת צרה."

"יכולתי להקל עליכם. אולי טרטרתי אתכם קצת, רק בלי ה'אולי'."

"אני יודע."

צחקתי, הרגשתי ביישנית פתאום. כשהסתכלתי אליו בביישנות,

הוא התבונן בי באותו מבט עוצמתי שאמר לי שאם אעלה על קצות הבהונות ואנשק אותו, הוא ינשק אותי חזרה.

עוגות סרטנים, רווי. רק עוגות סרטנים. "בסדר, למד אותי איך להכין את עוגות הסרטנים שלך." הרמתי אצבע. "אבל רק אם הפעם תיתן לי לפנק אותך במשקה."

הוא חייך. "בהחלט."

הוא יצא בעקבותיי אל הבר, שם פתחתי בקבוק יין אדום ומזגתי שתי כוסות, הושטתי לו אחת. השקנו כוסות. "לחיי ארנסט בופלור-ביס," הוא אמר.

צחקתי. "מוכר המנורות הטוב ביותר במאד גולץ'."

כשנכנסנו למטבח, שמענו לפתע גירוד בדלת האחורית. גייג' הרים אליי את מבטו בשאלה. הנחתי את כוס היין שלי ומיהרתי למקרר כדי להוציא ערמה של קופסאות פלסטיק עם אוכל שהכנתי לקראת סוף המשמרת שלי. "חכה רגע," אמרתי. "זה ייקח רק שנייה."

יצאתי מהמטבח והלכתי אל הדלת האחורית, רעשי הגירוד התגברו. "רק רגע, רק רגע," אמרתי כשסובבתי את המנעול ופתחתי את הדלת הכבדה. החיוך שלי היה מידי כשירדתי על ברכיי כדי לקבל את פניהם של המבקרים הרעבים, הנחתי את הקופסאות על הרצפה.

ארבעת הכלבים התקרבו אליי באפים רטובים ונשיקות כלבים כשצחקתי. "טוב, זוזו לאחור, ואתן לכם את ארוחת הערב שלכם," אמרתי והרמתי את הקופסאות. הם רקדו סביב וייללו ופינו לי מקום כדי שאפתח את הקופסאות ואניח אותן על הרצפה בזו אחר זו.

התרוממתי כשהם החלו לאכול ברעבתנות, והסתכלו על גייג' שעמד במרחק קטן מאחוריי בצד השני של הדלת, עם שפתיו נוטות בחיוך קטן.

"גייג', תכיר את לוקי, אלאמו, קאטניס, וטאהו," אמרתי, והצבעתי על כל אחד מהם.

הכלבים סיימו לאכול וגייג' התקרב כמה צעדים קדימה, וכרע

כשנתן לכל כלב להריח את ידו לפני שליטף אותו בזהירות. הם נשענו לעבר ידו, מוקסמים, וליכי דפק בחוזקה. "היי חבר'ה," הוא אמר. "זה בטח משהו קבוע." הוא הרים את מבטו אליי. "הם צריכים בתיים?"

נדתי בראשי. "לא. ניסיתי לקחת אותם הביתה כמה פעמים כדי שיצטרפו לשאר הלהקה, אבל הם כל הזמן בורחים. הם מעדיפים את החיים למטה ברציפים."

"שאר הלהקה?" הוא שאל כשנעמד.

"יש לי ארבעה כלבים שהצלתי."

"ואת רוצה עוד?"

"הייתי רוצה אם הם היו מעוניינים, על אף שהלהקה ואני חיים ביחד באותו הבית. ירשתי את הבית של אימא שלי כשהיא נפטרה. יש בו חצר קטנה. הלוואי שהיה לי יותר מקום, אבל אנחנו מסתדרים. ואני... ובכן, אני אוהבת חיות, אז..." משכתי בכתפיי. לא רק שאהבתי חיות. אפשר להגיד שתמיד די... הבנתי אותן בצורה שבה אחרים לא. היה קשה להסביר, חוץ מכך שתמיד ידעתי באופן אינסטינקטיבי איך להתמודד עם האישיות השונה של כל בעל חיים, ולכן נראה שהם מייד סומכים עליי.

עיניו בחנו את פניי, ומפני שלא הכרתי אותו מספיק לא הצלחתי לפענח את ההבעה שעל פניו. "המשפחה שלי, אנחנו עובדים עם כמה ארגוני צדקה שעוזרים גם לבעלי חיים."

"מה אתה אומר? יש לנו משהו במשותף אחרי הכול."

"מי היה מנחש?" הוא חייך ואחד הכלבים נגח ברגלו והוא צחק, יורד על ברכיו שוב. לאחר כמה דקות, אוזניו של אלאמו הזדקרו והוא הסתובב לכיוון השני, הולך אל מה שמשך את תשומת ליבו. שאר הכלבים החלו לעזוב גם כן. אספתי את הקופסאות ונעלתי את הדלת.

הסתובבתי אל גייג', והעיניים שלנו נפגשו באור האפלולי של המסדרון האחורי. הדופק שלי האיץ והרגשתי את המשיכה ההיא

שוב, וכמו לפני כן, זו הייתה משיכה שהתגברה על ידי משהו שלא הצלחתי לבטא במילים. הרגשתי מבוכללת וקצת תלותית. חסרת ביטחון.

"את בסדר, קייקס?" הוא שאל בעדינות.

שחררתי נשיפה והסטתי את מבטי ממבטו. "כן, כן, אני בסדר גמור. בוא נלך להכין כמה עוגות סרטנים, בסדר?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן